

[Powrót](#)[Drukuj](#)[Wyszukiwarka](#)

Rodzaj dokumentu	postanowienie w sprawie interpretacji prawa podatkowego
Sygnatura	1471/DPR1/423-5/07/KK
Data	2007.04.05
Referencje	1435/DP1/423-116/05/MP, postanowienie w sprawie interpretacji prawa podatkowego 1471/DPD1/423-50/06/KK, postanowienie w sprawie interpretacji prawa podatkowego 1471/DPD2/423-41/06/AB, postanowienie w sprawie interpretacji prawa podatkowego
Autor	Pierwszy Mazowiecki Urząd Skarbowy w Warszawie
Temat	Podatek dochodowy od osób prawnych --> Koszty uzyskania przychodów --> Pojęcie kosztów uzyskania przychodów Podatek dochodowy od osób prawnych --> Koszty uzyskania przychodów --> Wydatki nieuznawane za koszty uzyskania przychodów
Słowa kluczowe	opłata abonamentowa opłata parkingowa paragon fiskalny parking płatny samochód służbowy
Pytanie podatnika	Czy wydatki pracowników na karty parkingowe, poniesione w związku z wykonywanymi zadaniami służbowymi, potwierdzone paragonem fiskalnym oraz dokumentami wymaganymi stosownie do regulacji wewnętrznych Banku stanowić mogą koszty uzyskania przychodów ?

POSTANOWIENIE

Na podstawie art. 14a § 4 w związku z § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Ordynacja podatkowa (t.j. Dz. U. z 2005r. Nr 8, poz. 60 ze zm.), po rozpatrzeniu wniosku Strony z dnia 09.01.2007r. (wpływ do tut. Urzędu 09.01.2007r.) o udzielenie pisemnej interpretacji co do zakresu i sposobu zastosowania prawa podatkowego, tj. czy wydatki pracowników na karty parkingowe, poniesione w związku z wykonywanymi zadaniami służbowymi, potwierdzone paragonem fiskalnym oraz dokumentami wymaganymi stosownie do regulacji wewnętrznych Banku stanowić mogą koszty uzyskania przychodów, Naczelnik Pierwszego Mazowieckiego Urzędu Skarbowego w Warszawie - biorąc pod uwagę przedstawiony stan faktyczny oraz stan prawny

postanawia

uznać stanowisko Strony za prawidłowe.

Uzasadnienie

Z przedstawionego przez Stronę we wniosku stanu faktycznego wynika, że pracownicy Banku w ramach realizacji swoich zadań służbowych ponoszą wydatki na opłaty abonamentowe za parkowanie samochodów służbowych poprzez kodowanie na specjalnej karcie parkingowej tzw. przedpłaty parkingowej. Następnie przy użyciu karty uiszczają w parkomatach opłaty za parkowanie. Pracownicy, którzy dokonali zakupu powyższego

doładowania, na podstawie określonych w wewnętrznych regulacjach Banku dokumentów, występują do pracodawcy o zwrot wydatku. Niejednokrotnie zdarza się, że zakup abonamentu pracownik dokumentuje paragonem z kasy fiskalnej. Spowodowane jest to faktem, że punkty, w których można doładować kartę, nie wystawiają faktury VAT. Aby otrzymać zwrot wydatków pracownik oprócz przedstawienia dowodu zakupu zobowiązany jest do przedstawienia raportu wydatków. Jego kształt oraz tryb składania raportu określony został w Procedurze Rozliczania Wydatków Służbowych, będącej wewnętrznym aktem normatywnym Banku. Pracownik, wypełniając dokumentację wewnętrzną dotyczącą wydatku, zobowiązany jest opisać wydatek oraz określić powód, dla którego został on poniesiony, a ponadto złożyć oświadczenie, że został on rzeczywiście poniesiony i jest zgodny z regulacjami Banku. Następnie dokumentacja weryfikowana jest przez zwierzchnika, najczęściej dyrektora danej komórki organizacyjnej, który kontroluje ją pod kątem zasadności wydatku, poprawności rachunkowej oraz zgodności z regulacjami Banku. Bank stoi na stanowisku, iż wydatki na opłaty parkingowe winny stanowić koszty uzyskania przychodów na podstawie generalnej zasady wyrażonej w art. 15 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych. Ponadto zgodnie z art. 9 ust. 1 w/w ustawy podatnicy mają prowadzić ewidencję rachunkową w sposób umożliwiający prawidłowe określenie dochodu, na podstawie odrębnych przepisów. Zdaniem Banku zasadą jest, iż koszty winny być udokumentowane za pomocą dowodów księgowych, które winny zawierać elementy wymienione w art. 21 ust. 1 ustawy o rachunkowości. Jednakże zdaniem Banku brak prawidłowego dowodu księgowego nie wyklucza możliwości zaliczenia konkretnego wydatku do kosztów uzyskania przychodów. Bank powołuje się przy tym na wyrok NSA z dnia 13.03.2001r., sygn. akt III SA 68/00, w którym Sąd stwierdził, że przepisy ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych nie określają zasad, w myśl których winny być dokumentowane koszty uzyskania przychodów, a przepisy ustawy o rachunkowości mają w tym przypadku charakter jedynie posiłkowy. Dlatego też, w ocenie Banku wydatki na opłaty za abonament parkingowy potwierdzone paragonami fiskalnymi oraz dokumentami wewnętrznymi Spółki stanowić będą koszty uzyskania przychodów. Na potwierdzenie swojego stanowiska Bank powołuje się na postanowienia Naczelnika tutejszego Urzędu z dnia 08.06.2006r., znak 1471/DPD1/423-50/06/KK oraz z dnia 07.06.2006r., znak 1471/DPD2/423-41/06/AB, a także postanowienie Naczelnika Pierwszego Urzędu Skarbowego Warszawa – Śródmieście z dnia 07.03.2006r., znak 1435/DP1/423-116/05/MP.

Biorąc pod uwagę przedstawiony stan faktyczny oraz stanowisko Strony, Naczelnik tutejszego Urzędu stwierdza, co następuje:

Stosownie do art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 15 lutego 1992 roku o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2000r. Nr 54, poz. 654 ze zm.) kosztami uzyskania przychodów są koszty poniesione w celu osiągnięcia przychodów lub zachowania albo zabezpieczenia źródła przychodów, z wyjątkiem kosztów wymienionych w art. 16 ust. 1. Zgodnie z art. 9 ust. 1 podatnicy są obowiązani do prowadzenia ewidencji rachunkowej, zgodnie z odrębnymi przepisami, w sposób zapewniający określenie wysokości dochodu (straty), podstawy opodatkowania i wysokości należnego podatku za rok podatkowy, a także do uwzględnienia w ewidencji środków trwałych oraz wartości niematerialnych i prawnych informacji niezbędnych do obliczenia wysokości odpisów amortyzacyjnych zgodnie z przepisami art. 16a-16m. Przepis ten odwołuje się zatem do ustawy z dnia 29 września 1994 roku o rachunkowości (Dz. U. z 2002r. Nr 76, poz. 694 ze zm.), która w art. 20 stanowi, iż do ksiąg rachunkowych należy wprowadzić, w postaci zapisu, każde zdarzenie, które nastąpiło w tym okresie sprawozdawczym. Podstawą zapisów w księgach są dowody księgowe stwierdzające dokonanie operacji gospodarczej. Stosownie do art. 21 ust. 1 tej ustawy dowód księgowy winien zawierać co najmniej: określenie rodzaju dowodu i jego numeru identyfikacyjnego, określenie stron (nazwy, adresy) dokonujących operacji gospodarczej, opis operacji oraz jej wartość, jeżeli to możliwe, określoną także w jednostkach naturalnych, datę dokonania operacji, a gdy dowód został sporządzony pod inną datą - także datę sporządzenia dowodu, oraz niekoniecznie (art. 21 ust. 1a) podpis wystawcy dowodu oraz osoby, której wydano lub od której przyjęto składniki aktywów, stwierdzenie sprawdzenia i zakwalifikowania dowodu

do ujęcia w księgach rachunkowych przez wskazanie miesiąca oraz sposobu ujęcia dowodu w księgach rachunkowych (dekretacja), podpis osoby odpowiedzialnej za te wskazania. Z powyższego wynika, że aby określony wydatek mógł stanowić koszt uzyskania przychodów musi być poniesiony w celu uzyskania przychodów, w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą, a ponadto winien być prawidłowo udokumentowany. Istotą problemu jest w tej sprawie brak faktur VAT, które jednoznacznie wskazywałyby, że określony wydatek został faktycznie poniesiony przez Spółkę i w związku z prowadzoną przez nią działalnością gospodarczą. Orzecznictwo NSA wskazuje jednak, że wadliwość dowodu księgowego nie oznacza a priori, że dany koszt nie wystąpił. Znamienne w tej kwestii jest przytoczone przez Stronę orzeczenie z dnia 13.03.2001r., sygn. akt III SA 68/00, w którym Sąd stwierdził, że przepisy ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych nie określają zasad, w myśl których powinno być udokumentowane poniesienie kosztów. Dlatego uznać należy, iż przepisy ustawy o rachunkowości będą miały w tej sprawie charakter posiłkowy. Fakt posiadania prawidłowych dowodów księgowych, np. w postaci faktur VAT, z pewnością stanowi prawidłową dokumentację kosztów, jednakże brak prawidłowego dowodu księgowego nie jest wystarczającą przesłanką do wykluczenia wydatków z kosztów uzyskania przychodów. Jeżeli bowiem podatnik posiada oprócz dowodu zakupu abonamentu parkingowego w postaci paragonu fiskalnego inne dowody, które mogą potwierdzić, że wydatki te ponoszone były przez pracowników wyłącznie w celu wykonywania obowiązków służbowych oraz że ich poniesienie nastąpiło w celu uzyskania przychodu, ma prawo zaliczenia takich wydatków do kosztów uzyskania przychodu. W tym przypadku mamy do czynienia z wewnętrznymi dokumentami, których wystawienie związane jest z określonymi procedurami obowiązującymi w Banku. Należy zauważyć, że pracownik w swoim oświadczeniu zobowiązany jest opisać wydatek i podać powód, dla którego został on poniesiony. Ponadto jego oświadczenie weryfikowane jest przez jego zwierzchnika. Tym samym stwierdzić należy, że dokumentacja wewnętrzna, jak też przyjęta w Banku procedura pozwalają powiązać paragon fiskalny z konkretnymi czynnościami służbowymi wykonywanymi przez pracowników Spółki oraz wskazać, iż wydatek potwierdzony paragonem fiskalnym poniesiony został w związku z prowadzoną przez Spółkę działalnością gospodarczą. W związku z powyższym w ocenie Naczelnika tutejszego Urzędu, przedstawione we wniosku stanowisko Strony jest prawidłowe. Mając powyższe na uwadze, postanowiono jak we wstępie. Niniejsze postanowienie dotyczy wyłącznie stanu faktycznego przedstawionego we wniosku oraz obowiązującego w tym stanie faktycznym stanu prawnego.

Referencje

[1435/DPI/423-116/05/MP, postanowienie w sprawie interpretacji prawa podatkowego](#)

[1471/DPD1/423-50/06/KK, postanowienie w sprawie interpretacji prawa podatkowego](#)

[1471/DPD2/423-41/06/AB, postanowienie w sprawie interpretacji prawa podatkowego](#)

[Powrót](#)

[Drukuj](#)

[Wyszukiwarka](#)